

TRETIA PÔSTNA NEDĽA C

Už sa blížíme k polovici pôstneho obdobia. V dnešnom evanjeliu nás Pán Ježiš upozorňuje na veľmi dôležité, ale pre ľudskú spoločnosť neobľúbené, priznať si previnenie alebo potrebu pokánia. Ešte keď ide o to, aby človek upravil svoju telesnú váhu a nedodrží to, vtedy ho počujeme povedať: „Zase som sa prehrešil, že som zjedol toho viac, ako bolo treba.“ Ale, počuli ste niekoho povedať, že sa previnil alebo prehrešil a tak sa vyjadril, že potrebuje pokánie?

Všimnime si, že v dnešnom evanjeliu nás Pán Ježiš veľmi prísne a ostrým spôsobom upozorňuje na potrebu pokánia.

Ako to robí? Prišli k nemu tí, ktorí ho chceli podchytiť v reči. Oznámili mu, že keď sa na nádvorí chrámu zabíjali zvieratá na obetu, tak tam vtrhli vojaci poslaní Pilátom, aby pobili vzbúrencov proti Rimanom. Vojaci zmasakrovali vzbúrencov, povraždili ich na mieste, ich krv zmiešali s krvou obetných zvierat. Aj druhú tragédiu mu oznámili, že sa do veže pri rybníku Siloe zabarikádovali povstalci, na ktorých sa zrútila veža a pobila osemnástich.

Prečo to oznámili Ježišovi? Čakali od neho politický postoj. Odsúdenie, rozhorčenie a aby vyvolal povstanie. Lenže, Pán Ježiš reagoval tak, ako si to nepredstavovali. Vedel totiž, že tí, ktorí ho chceli podchytiť v reči, sa robili pred ľuďmi aj pred Bohom spravodliví a hovorili, že nepotrebujú pokánia, že nech pokánie robia tí, ktorí sú hriešni. Na inom mieste to Pán Ježiš najlepšie vyjadril na podobenstve o farizejovi a mýtnikovi, ktorí sa prišli modliť do chrámu. Ako sa tam farizej ukazoval v tom najkrajšom svetle, hoci mýtnik sa pokorne modlil vzadu a prosil Boha o odpustenie. Pán Ježiš tu jasne poukazuje, že všetci ľudia na svete, či sú menej alebo viac hriešni, potrebujú bez rozdielu robiť pokánie, lebo ak nie, všetci večne zahynú.

A táto Ježišova výzva platí aj pre nás. Mnohí ľudia, žiaľ, aj dnes hovoria, že nie sú zlí a nech robia pokánie tí, čo sú hriešni. Neraz ma zbolelo, keď som niekoho, o ktorom som vedel, že už dávno nebol pri sviatosti zmierenia a povzbudzoval ho, aby sa dal pred Bohom do poriadku, dostal som odpoveď: „Ja sa nemám z čoho spovedať, ja nemám žiaden hriech, nikoho som nezabil, nikoho neokradol.“

Príčinou toho, prečo ľudia odmietajú robiť pokánie, je, že nechápu, čo je to pokánie. Pod pokáním nesmieme rozumieť pomodliť sa niekoľko otčenášov alebo zdravasov, či zdržať sa mäsitých pokrmov alebo alkoholu, či cigariet, alebo niečoho iného. Nehovorím, že to nie je potrebné. Áno, je to súčasť pokánia, ale podstata pokánia je v niečom inom. Pán Ježiš má na mysli hlbokú premenu života. Najlepšie to vystihuje grécky výraz metanoia – premena. V hĺbke svojej duše sa máme premeniť tak, ako sa premenil prenasledovateľ Šavol na apoštola Pavla, ako sa premenil mýtnik Lévi na apoštola Matúša, ako sa premenil v Jerichu tiež hriešny mýtnik Zachej na poriadneho človeka, tiež hriešnica Magdaléna na sväticu a na kríži zločinec, ktorý pochopil svoj hriešny život, ktorý v poslednom momente oľutoval a Ježiš ho omilostil. Na budúcu nedeľu budeme uvažovať o jednom z najkrajších podobenstiev, o márnoträtom synovi, ktorý sa ako kajúcnik vrátil k otcovi. Týmto nechcem povedať, že sme všetci až do takejto miery hriešni, ale každý z nás si musíme s pokorou uznať, že nie sme anjeli. Každé naše opravdivé premenenie by malo mať v sebe tri dôležité vnútorné úkony: prvý sa týka minulosti, druhý prítomnosti a tretí budúcnosti. Ako? Pokiaľ sa jedná o minulosť, tak v našom premenení musí byť **odsúdenie** hriechov, ktorých sme sa dopustili. Čo sa týka prítomnosti, tak to musí byť vyjadrenie **bolesti** nad spáchanými hriechmi a pokiaľ ide o budúcnosť, musíme mať silné **predsavzatie**, že s Božou pomocou sa budeme chrániť upadať do ďalších hriechov. Teda, odsúdenie, bolesť a predsavzatie sú náplňou úprimného, opravdivého premenenia, čiže pokánia. No a na završení takéhoto pokánia je potom potrebná dobrá veľkonočná svätá spoveď spojená

so svätým prijímaním. Dáte mi za pravdu, že kto takto pochopí pokánie, tak tomu prinesie do duše pokoj, radosť a šťastie.

V opačnom prípade, a to si nedovoľme, keby sme pokánie nekonali, naše tvrdošijné zotrvávanie v hriechu by znamenalo, že odmietame Božie milosrdenstvo a pohrdame Božou láskou. Takáto opovážlivosť by znamenala, že by sme sa prehrešili proti Duchu Svätému a takýto hriech sa neodpúšťa, čo by znamenalo naveky sa definitívne vylúčiť z Božej lásky. Pred týmto nás Pán Ježiš v dnešnej stati evanjelia varuje.

Prajem vám, milí čitatelia mojich zamyslení, požehnaný pôstny čas a úprimné prežívanie vnútornej premeny, lebo len takto sa môžeme tešiť a v radosti pripraviť na veľkonočné sviatky.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.